

עין משפט
נר מצוה

מא:

אֵילִימָא ת"ק (סבר) ספיקא הוא ואתי קרא לַמַּעוּטִי ספיקא. ואז"ת מנא ליה דטעמא דת"ק משום ספיקא דילמא הוי (ט) צוועטיס הפנימיות שנפגמו ושגגממו דהוי מוס לענין דאין שוחטין צמקדש ולא הוי מוס לישחט צמדינה ולעולם צבור ודאי יז"ל דמדקאמר

ר' ישמעאל צברייחא צבור הוא ומומו

עמו מכלל דלת"ק לא הוי ודאי צבור:

ואתי קרא לַמַּעוּטִי ספיקא. כי האי גוונא פריך צפ' צתרא

דיומא (דף עד.) גצי כוי וצכריתות צפרק דס שחיטה (דף כא.) וצפ"ק

דחולין (דף כג:) גצי תחלת הכהוב צבזה ושצוה ולא דמי לשאר דוכתי דממעטינן

ספק מקרא לקמן צפ' צתרא (דף נח:) עשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי

ספק וכן צהרת צסוף נזיר (דף סה:) ספק צהרת קדמה ספק שער לצן קדס

סמעט ליה מלטהרו או לטמא' הואיל ופתח הכמוב צטהרה תחלה יט

(ט) פעמים שהיה כך וטומטום נמי הוה

שיך שפיר למעוטי שיש מהם זכר ויש מהם נקבה ופטרו הכמוב כל זמן

שהוא ספק אצל כוי ותחלת הכהוב אנדרויגיוס כולן שוים דקמי שמיא

גליא כוי אם היה אם צהמה ואם תחלת להוב חשוב גדול או קטן ואם

אנדרויגיוס זכר או נקבה ואז"ת הא רצ דס"ל דאנדרויגיוס ספיקא הוא

יט דמפרש צסוף המפלת (נדה דף כח.) דמטמא צלזין וצאודס (ומדקאמר

צסוף הערל (ויצמות דף פג.) הלכה כר'

יוסי דלא כהריעו צו אם זכר או נקבה וצריה צפני עצמו דקאמר רבי יוסי

צברייחא לא דוקא ואפ"ה ממעט ליה

רצ לענין צילא מקדש מדכתיב מוכר ועד נקבה זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרויגיוס והיכי אתי קרא למעוטי ספיקא ויש לומר דהכא פריך שפיר דממעט ליה אנדרויגיוס מהזכר יתירא דכתיב גצי עולה ואם צא למעוטי אפילו הוא זכר משום דמשונה משאר זכרים אי"כ דממעטנין ליה מהזכר ש"מ זכר הוא ולא יט נקבה אלמא לא אתיא כת"ק דאמר ספיקא הוא אצל צהיאי דרב תרי מיעוטי כתיבי דהוה

מצי למיכתב מוכר ועד אדס או מנקבה עד אדס ואתא חד מינייהו לטומטום וחד לאנדרויגיוס ואם אנדרויגיוס הוא זכר אתיא מוכר

ט למעוטי ואם הוא נקבה אתי עד נקבה למעוטי מטעם שהוא משונה ולפי טעם זה אית ליה שפיר לרב יט

הא דאמר רב דאמר רצ חסדא צסמוך מחלוקת צאנדרויגיוס אצל צטומטום ספיקא הוה וקדוש הוא מספיקא

פירוש דלית לן לאזקומי מיעוטא יט לטומטום שהוא ודאי או זה או זה אלא

שהוא מכוסה והא דאזקי רצ מיעוטא לטומטום משום דאיכא ימורא

ועוד יש לפרש דלריבי הך תרי מיעוטי דרב דכיון שהוצרך לכמוז זכר כדי למעט אנדרויגיוס אם הוא זכר לפי שהוא זכר משונה ועד נקבה

למעוטי אם הוא נקבה על כרחך לרין לכמוז שניהם כדי שלא תאמר זכר דוקא ולא נקבה או נקבה דוקא יט (אצל) ולא זכר ולא נפרש דהוה

מצי למכתב עד אדס ומ"מ סבר רצ דמוקמינן נמי מיעוטא לטומטום יט

ולמינא למימר נמי משום טומטום לחודיה לריבי תרוייהו למעוטי ספיקא דידיה מדין זכר אם אח"כ נמאל זכר ומדין נקבה אם אח"כ נמאל נקבה

וה"ה אנדרויגיוס לפי שהוא משונה משאר זכר או יט משאר נקבה ושקולים הן ולית ליה לרב דההיא דרב חסדא וכן אביי יט צפ"ק דחגיגה

(דף ד.) ממעט טומטום משום דאיכא ימורא ויש לתמוה יט

דקפריך לקמן אלא מעתה צערינן יערך ומיימי ראיה מצרייתא דממעט ליה מערך איש ואשה מהזכר אם נקבה ומשני סמי מכאן טומטום מאי קושיא התם איכא ימור דמשום אנדרויגיוס לא לרין אלא חד וי"ל דהתם

נמי לריבי תרוייהו לאנדרויגיוס דאי כתיב הזכר למעוטי ה"א לא גרע מנקבה ויהיה צערך נקבה וז"ת והא דפריך מאם זכר אם נקבה להוליא

טומטום ואנדרויגיוס מאי קושיא יט דילמא הא גבי שלמים איכא תרי מיעוטי אם זכר אם נקבה דאם הוא מיעוט כדקאמר צפרק המפלת

(נדה דף כח.) ואומר ר"י דגרס זכר או נקבה דכתיב צקרא צשלמי כאן דהכי דריש ליה צתורת כהנים אצל אם זכר אם נקבה דכתיב צשלמי

צקר דריש ליה התם צתורת כהנים ולעיל צפ"צ (דף טו.) וצתמורה צפרק אלו קדשים (דף יא.) לרצות ולד בעלי מומין יט והשתא פריך שפיר

לרב חסדא דצהאי קרא לא כתיב אלא חד מיעוטא והוי או למעט כמו או כצצ פרט לכלאים או עז פרט לגדמה: **ויקבועצי** בוצהו

בינייה. פירוש כולהו נקבה טומטום ואנדרויגיוס ולרב חסדא נמי צצסמוך דאמר סמי מכאן טומטום נקט כולהו משום נקבה ואנדרויגיוס:

אי אמרת בשלמא מיפשט פשיטא א"ה. פירוש דצבור הוא ומומו עמו היינו דאיצטרין קרא למעוטי ותימה מהאי טעמא גופיה לא ליבעי קרא

דכיון דצעל מוס הוא פסול יט לגבי מוצה ופי' צקונטרס דהכי קאמר היינו דאיצטרין קרא למעוטי דאע"ג דזכר הוא לא קדיש שום

קדושה אם יט קדשה לשם עולה ואפילו בגיזה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן ^ט למעוטי מקדושה דהא גצי צבור כתיב חד זכר ולא

ממעטי ליה רבי ישמעאל מגיזה דלא שרי ליה יט משום מוס אלא לישחט עכ"ל וקשה לפירשו מוס מעיקרא לא אסיר בגיזה ועבודה אלא

מדרבנן כדמוכח ליה לעיל צפ"צ (דף יד.) דאמר קדושת^ט (מוצח) דמיחלפא צקדושת הגוף גזרו צה רבנן ויש פי' אחרים מרש"י שכתוב

צהם (דף כח.) ואומר ר"י דגרס זכר או נקבה דכתיב צקרא צשלמי כאן דהכי דריש ליה דנקבות שלו הוה מוס ולפי"ז צ"ל דאמא האי קרא לאשמעינן יט צמקוס

צצר הוה מומא לאפוקי מדרשא דאביי ורבא דלעיל יט^ט ומירך דאיצטרין למעוטי לאשמועינן דגרע מצעל מוס דצעל מוס נתפס יט צתמורה

ואז"ת אי"כ מאי קפריך אילימא לת"ק ספיקא יט ואתי קרא למעוטי ספיקא שפיר איצטרין למעוטי דאין נתפס צתמורה דס"ד דנתפס אפילו

הוי נקבה יט לאשם דתרעה לרבנן דר"ש צתמורה צפרק אלו קדשים (דף יט:) וכיון שיש צה קדושת הגוף משמע דמיתפס צתמורה וגם

עושה תמורה ^ט קדושה ראויה כמו תמורת הפסח דראי שאינה קריצה ואפ"ה נתפס צתמורה לקדושה דחזיה ורועה וגצי אנדרויגיוס דממעט

ליה קרא הכא אפילו הוי ספיקא לפי שאינו לא זכר גמור ולא נקבה גמורה וי"ל דהכי פריך יט מדאיצטרין קרא זכר למעטיה מהקרבנ

עולה כיון דספק נקבה הוא דאי למעטו מדין תמורה אפילו הוי נקבה לא הו"ל למיכתב ימורא יט צובר דמשמע דממעט ליה מטעם דאינו

זכר גמור ואם תאמר היכי דייק יט דמיפשט פשיטא ליה לרבי ישמעאל דילמא אתיא כתנאי אחריני דצברי זכר הוא כגון רבי יוסי דפרק

הערל

על אלו מומין פרק ששי בכורות

או **דילמא** ספוקי **מספקא** ליה. אם זכר הוא אם נקבה הוא. והאי דקאמר מומו עמו אם תימאל לומר קאמר אם תימאל לומר יט ספק צבור הרי מומו עמו: **למילקא** עליה כו'. אי אמרת צבור הוא לקי דצבור צעל מוס נמי אסור בגיזה ועבודה ואם ספק הוא מספיקא לא

מלקינן ליה: **אי נמי למיציבה לכהן**.

אם צבור הוא נותנו לכהן ואוכלו

צמוס זה ואם ספק הוא אוכלו ישראל

צמוס זה כדין ספק צבור הנאכל

צמומו לצעלים דהמוציא מחצירו עליו

הראיה: (ה) **דילמא אם סימאל לומר**

קאמר. כלומר אם צבור הוא הרי

מומו עמו: ה"ג צתורת כהנים^ט **זכר**

ולא נקבה. זכר כתיב גצי עולת צקר

זכר תמים יקריבנו ומשמע ולא נקבה:

כשהוא אומר זכר למטה. בעולת צאאן:

שאין ס"ל דלא לרין לגופיה למעוטי

נקבה דהא אימעטא לה: **לפזיזא**

טומטום ואנדרויגוס. הוא דלמא:

מני. האי דאימעטי טומטום ואנדרויגוס

מוכר צתרא: **אילימא ס"ק**. דמתניין

הא טומטום ואנדרויגוס ספק הוא:

ואיזעריא קרא **למעוטי** ספיקא.

צתמיה. הא ליכא ספקא קמי שמיא אלא

ודאי משום דצריה צפני עצמו הוא

יט קממעטי ליה ודלא כת"ק: **אלא רבנן**

צתרא. דמתניין דפשיטא להו דצריה

הוא יט וקאמרי אינו צבור אלא נגזו

ונעצד: תיפוק ליה טומטום ואנדרויגוס

ונקבה מחד זכר דהא גצי צבור לא

כתיב אלא חד זכר וקממעט יט מיניה

כולהו טומטום ואנדרויגוס מחד זכר:

אלא פשיטא דרד' ישמעאל מוקמינן לה

וכדצעי' לפזיזא דהא כהך רבנן לא

מצינן לאוקמא^ט ופשיטא ליה דזכר הוא י:

דאע"ג דזכר הוא לא קדוש שום קדושה אם אקדשה לשום עולה ואפילו

בגיזה ועבודה שרי ומוכר קמא לא נפקא לן^ט למעוטי מקדושה דהא

גצי צבור כתיב חד זכר ולא ממעטי ליה ר' ישמעאל מגיזה דלא שרי

יט משום מוס אלא לישחט: **אלא אי ספוקי מספקא ליה**. אם זכר אם

נקבה מו לא מיתוקמא הן אליידיה (דר"ן) דקרא למעוטי יט ספק דלא אתי

וכמאן מוקמת ליה: **לעולם רבנן צתרא**. ודקאמרת תיפוק לי מחד קרא

דהא גצי צבור מחד קרא נפקא להו לא היא דגצי צבור תרי יט כתיבי:

הוכר. הזכר כדדסי^ט: **סוכרים**. אשר יהיה לך הזכרים לה"ו: **מחלוקת**.

דקאמרי רבנן צתרא צריה הוא צאנדרויגיוס: **אצל טומטום דברי**

הגל ספק. ואסור בגיזה ואינו נשחט לא צמקדש ולא צמדינה: **אלא**

מעסא. דספק הוא צערינן יערך יט צאדס או צערך איש או צערך אשה:

אלמא

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

נקבה

מסורת הש"ס

(א) נויקרא פרשתא ג,

(ב) נויקרא א,

(ג) נויקרא ח"כ פשיטא

(ד) נויקרא ח"כ פשיטא

(ה) נויקרא ח"כ פשיטא

(ו) נויקרא ח"כ פשיטא

(ז) נויקרא ח"כ פשיטא

(ח) נויקרא ח"כ פשיטא

(ט) נויקרא ח"כ פשיטא

(י) נויקרא ח"כ פשיטא

(יא) נויקרא ח"כ פשיטא

(יב) נויקרא ח"כ פשיטא

(יג) נויקרא ח"כ פשיטא

(יד) נויקרא ח"כ פשיטא

(טו) נויקרא ח"כ פשיטא

(טז) נויקרא ח"כ פשיטא

(יז) נויקרא ח"כ פשיטא

(יח) נויקרא ח"כ פשיטא

(יט) נויקרא ח"כ פשיטא

(כ) נויקרא ח"כ פשיטא

(כא) נויקרא ח"כ פשיטא

(כב) נויקרא ח"כ פשיטא

(כג) נויקרא ח"כ פשיטא

(כד) נויקרא ח"כ פשיטא

(כה) נויקרא ח"כ פשיטא

(כו) נויקרא ח"כ פשיטא

(כז) נויקרא ח"כ פשיטא

(כח) נויקרא ח"כ פשיטא

(כט) נויקרא ח"כ פשיטא

(ל) נויקרא ח"כ פשיטא

(לא) נויקרא ח"כ פשיטא

(לב) נויקרא ח"כ פשיטא

(לג) נויקרא ח"כ פשיטא

(לד) נויקרא ח"כ פשיטא

(לה) נויקרא ח"כ פשיטא

(לו) נויקרא ח"כ פשיטא

(לז) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לא) נויקרא ח"כ פשיטא

(לב) נויקרא ח"כ פשיטא

(לג) נויקרא ח"כ פשיטא

(לד) נויקרא ח"כ פשיטא

(לה) נויקרא ח"כ פשיטא

(לו) נויקרא ח"כ פשיטא

(לז) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לא) נויקרא ח"כ פשיטא

(לב) נויקרא ח"כ פשיטא

(לג) נויקרא ח"כ פשיטא

(לד) נויקרא ח"כ פשיטא

(לה) נויקרא ח"כ פשיטא

(לו) נויקרא ח"כ פשיטא

(לז) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לא) נויקרא ח"כ פשיטא

(לב) נויקרא ח"כ פשיטא

(לג) נויקרא ח"כ פשיטא

(לד) נויקרא ח"כ פשיטא

(לה) נויקרא ח"כ פשיטא

(לו) נויקרא ח"כ פשיטא

(לז) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לח) נויקרא ח"כ פשיטא

(לא) נויקרא ח"כ פשיטא

(לב) נויקרא ח"כ פשיטא

(לג) נויקרא ח"כ פשיטא

(לד) נוי